

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREEA
LICI

Suflet de
pontelan

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2020

Cuprins

9 · Cuvânt înainte	167 · 26
13 · Prolog	172 · 27
17 · 1	177 · 28
42 · 2	181 · 29
54 · 3	186 · 30
58 · 4	199 · 31
62 · 5	208 · 32
65 · 6	214 · 33
69 · 7	219 · 34
78 · 8	223 · 35
84 · 9	232 · 36
91 · 10	238 · 37
97 · 11	249 · 38
102 · 12	258 · 39
105 · 13	263 · 40
110 · 14	267 · 41
114 · 15	272 · 42
118 · 16	279 · 43
124 · 17	284 · 44
129 · 18	288 · *Eroii mei*
135 · 19	291 · 45
140 · 20	295 · Epilog
145 · 21	299 · Dragă Doamne, Doamne
147 · 22	301 · Dragi părinți
152 · 23	302 · Dragă omule și cititorule
158 · 24	304 · Mulțumiri
162 · 25	

EDITORI:

Manager Dana Anghelescu
Referent Elena Dițu

CORECTURĂ:

Dana Anghelescu

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lichi, Andreea

Suflet de porțelan / Andreea Lichi. - Brașov:

Libris Editorial, 2020

ISBN 978-606-029-278-4

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2020

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

CREATOR

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

1

Joi, 27 martie 2014

E ora 06:00 și îmi sună alarma de la telefon, la fel ca în fiecare zi din cursul săptămânii. O opresc și mă ridic rapid din pat, mult mai rapid ca în alte zile. Îmi urmez rutina de dimineață, iar apoi mă îmbrac cu hainele pe care mi le pregătisem cu o seară în urmă: blugii albaștri preferați, pe care mi-i cumpărasem luna trecută, un tricou alb cu câteva perluțe aurii așezate în zona pieptului, o cămașă neagră căreia nu i-am încheiat nasturii, ci doar i-am legat marginile de jos în zona șoldului, iar pe deasupra am luat hanoracul alb de la Carmen. Bineînțeles că mi-am pus și nelipsitele mele brățări, lăntșorul cu biluță albastră și cerceii preferați, cu stelute aurii, pe care mi-i cumpărase familia de turci la care am stat anul trecut. Nu puteam să mă lipsesc de puțin fond de ten și de rimel. Am ieșit din baie, iar tata tocmai se încheiase la geacă.

— Serviciu ușor, tăticule! Și o zi ușoară! i-am spus zâmbind larg.

— Mulțumesc frumos! O zi frumoasă să ai! a replicat el, iar apoi a plecat.

E aproape 7 fără un sfert și nu îmi vine să cred că m-am mișcat atât de repede. Trebuie să recunosc că, de

obicei, sunt mai leneșă dimineața. M-am încălțat, mi-am mai verificat încă o dată geanta, posibil să fie a zecea oară când o fac, dar tot timpul sunt atentă să nu uit nimic și cred că ăsta este un lucru bun.

— Mami, eu plec! Serviciu ușor! am strigat de pe hol.

— Deja?! a replicat, abia trezită din somn.

— Da! E aproape 7, ar trebui să te pregătești și tu.

— Bine, bine! De obicei pleci după 7.

— Astăzi am fost mai rapidă. O zi frumoasă!

— La fel și ție!

Am ieșit din scara blocului, iar Magda tocmai ajunsese.

— 'Neața, soare! mi-a spus plină de zâmbet.

— Bună dimineața și ție, fată dragă! Mă bucur că ești mai vioaie!

Magdei i-a murit bunicul de la Botoșani săptămâna trecută și abia aseară s-a întors acasă. Am vorbit la telefon cât a fost plecată și i-am simțit toată durerea din glas. E al naibii de greu când pierzi pe cineva drag, iar mai devreme sau mai târziu toți trecem prin asta. Ba mai mult, într-o zi vine chiar și rândul meu, și al tău, și al tuturor celor din jur să fim cei ce pleacă. ăsta-i cursul chestiei pe care noi o numim viață. Asta-i creația bărbosului de sus. Întâi ne naștem, creștem, explorăm, ne cultivăm. Apoi legăm prietenii care capătă cele mai frumoase sentimente, ne căsătorim, plantăm inimi, pe care le creștem și încercăm să le insuflăm cea mai

bună variantă a noastră, cele mai înalte aspirații și cele mai înalte principii. Între timp mai și suferim. Unii mai puțin, alții mai mult sau chiar prea mult. Oricum ar fi, toți suferim. Toți avem ceva care ne macină, ne apasă, ne rănește, ne doare, ne ustură, ne arde, ne termină lent, dar sigur. Dar, sinceră să fiu, cred că fără suferință viața ar fi prea plictisitoare și lipsită de sens. Bineînțeles, totul cu măsură! Dacă nu ar fi suferința, nu am învăța cu adevărat cum să-i prețuim pe cei dragi și, mai ales, cum să prețuim darul de la Dumnezeu: viața.

Cred că toți avem nevoie de un duș rece care să ne pună pe direcție, să ne arate cât de importante sunt lucrurile mici, cât de importantă e atingerea unei persoane dragi, cât de important e că ne mișcăm, că simțim, vedem, auzim, interacționăm, și, până la urmă, cât de important e că trăim. Acum, depinde de noi dacă vedem la momentul potrivit toate aceste lucruri, care aparent par mici, dar în esență sunt extrem de mari sau ajungem să le vedem atunci când nu mai deținem controlul lor. În final, plecăm. Și plecăm, deseori, lăsând urme adânci în sufletele celor dragi.

Astăzi ar fi trebuit să merg la școală și să o sărbătoresc, alături de colegi, pe doamna dirigintă, dar Magda m-a rugat să merg cu ea ca să se întâlnească cu Alex, băiatul cu care conversa de ceva vreme. Am ales să merg cu ea știind că nu voi pierde prea multă materie, mai ales că se apropie *Săptămâna altfel* și, cu siguranță, mai erau lucruri

de discutat despre activitățile programate pentru atunci, mai ales despre mult așteptata săritură cu parapanta. Chiar și eu așteptam cu nerăbdare acea săptămână, pentru că fiecare ieșire cu clasa era fenomenală. Și asta, nu doar pentru că noi, elevii colectivului clasei a VII-a B, suntem cele mai tari gărgărițe – așa cum îi plăcea dirigăii să ne spună –, ci și pentru că avem cea mai super, mega, ultra de gașcă dirigintă.

— Și... cum ești astăzi? am întrebat-o pe Magda, în timp ce înaintam spre stația de autobuz.

— Sunt mai bine! M-am mai obișnuit cu ideea... nu tu ziceai că toți murim într-o zi și că nu ne putem împotrivi? Asta este, nu mai pot face nimic pentru a-l aduce înapoi. Oare să coborâm la Precista?

— Păi, cam pe unde ziceai că trebuie să ajungem?

— „Extaz“, așa se numește cafeneaua. Zicea Alex că e aproape de catedrala catolică, spre pasajul ăla din care ieși în centru.

— Putem coborî la Precista sau la Economic. Hai la Economic!

— Bine. Apropo, zicea și că vine cu un coleg, cu un prieten bun.

— Ok.

— Îți mulțumesc că vii cu mine și că îmi ești aproape mereu!

— Pentru asta există cea mai bună prietenă, nu?

— Îmbrățișare?

— Îmbrățișare!

Ne-am strâns în brațe și am urcat în autobuz. Am prins chiar și locuri libere, așa că ne-am așezat. Era nefiresc de gol autobuzul pentru ora 07:30, când, de obicei, ne călcam în picioare. Probabil mulți au început să simtă mirosul vacanței de Paște, care va începe în trei săptămâni, ori astenia de primăvară începe să facă ravagii în rândul elevilor dornici de mersul la școală. Lipseau din autobuz chiar și bătrânelele, care își doreau să ajungă primele în piață ca să se asigure că nu pierd cele mai proaspete produse.

— De ce îți vine să râzi? o întreb pe Magda.

— Mă gândeam...

— La? Zi-mi, fată, și mie, să râd și eu!

— Nu-i așa că Alex e drăguț?!

— Ce întrebare e asta? am început să râd.

— Haide, Andreea! Spune ceva!

— Băi, fată, nu știu! Nu este stilul meu. Și nici măcar nu îl cunosc. Tu ai vorbit cu el, nu eu!

— Bine, fată... voiam și eu o părere de la cea mai bună prietenă, dar văd că n-are cine să mi-o dea.

— Nu este stilul meu! i-am spus la ureche, râzând.

— Bine că ție îți plac numai ăia cu ochi albaștri, ceilalți nu-s buni! a replicat ea pe un ton supărăcios.

— Magda, nu-i chiar așa! Toți ne diferențiem. Eu am unele principii și criterii, tu altele. Mie îmi place un anumit gen de băiat, ție altul. Suntem unici. Ție trebuie

Respect pentru oameni și cărți

să îți placă, nu mie. Oricum, tu ești aia mai mare și ar trebui să știi asta. Nu e ca și cum ăsta ar fi primul cu care te întâlnești.

— Bine, bine. Nu te supăra acum.

— Bine. Uite, o să vorbesc și eu cu el, iar apoi îți voi spune și părerea mea generală. Asta ca să dormi bine la noapte. Iar acum, hai să coborâm!

Am vorbit întruna, iar timpul a trecut foarte repede și în mai puțin de 15 minute ajunseseam la Economic. Era cald afară, poate prea cald pentru o dimineață de sfârșit de martie. De fapt, toată luna a fost tare cald și frumos.

— Am primit mesaj. Mi-a zis că au ajuns! a adăugat Magda

— Bine, zi-i că ajungem și noi în maximum 10 minute.

Am avut ceva de mers până la cafenea și, spre norocul nostru, am găsit-o foarte repede. Trecusem de zeci de ori prin zona aceea, dar habar n-aveam că există. Vizavi este o covrigărie tare bună și mai mereu mă opream să iau covrigi de acolo. Am intrat în „Extaz“, Magda prima, iar eu în urma ei. Băieții jucau biliard. Cum ne-au văzut, au lăsat tacurile pe masă și au venit spre noi.

— Bună! Se pare că ați găsit, a spus Alex.

— Hei! Bineînțeles, suntem fete descurcărețe! a spus Magda zâmbind.

— El este Cătălin, colegul și prietenul meu, a adăugat Alex.

— Magda, încântată! au dat mâna formal. Ea este Andreea, prietena mea cea mai bună.

După ce am făcut și eu cunoștință cu cei doi, ne-am așezat la o masă și am început să vorbim, bineînțeles că Alex și Magda mai mult. Habar n-aveam despre ce vorbeau, doar le auzeam vocea pe fundal, în timp ce cu o mână butonam telefonul, iar cu cealaltă mestecam în ceșcuța cu cappuccino.

— Andreea...

— Da?!

— Am vorbit doar eu și Magda, iar Cătălin s-a mai băgat și el puțin. Spune-ne ceva și despre tine, mi-a spus Alex.

— Ce ai vrea să afli?

— Orice!

— Păăăăi.... învăț în Alecsandri. Am 13 ani. Sunt într-a șaptea. Dansez într-un ansamblu de dansuri populare. Îmi place să călătoresc. Albastru e culoarea mea preferată. Șiiii... nu mai știi. Mai întrebă-mă tu!

— Nu cred! Ai 13 ani?! m-a întrebat Alex foarte mirat, iar Cătălin a repetat întrebarea la fel de mirat.

— Da! Știu că par puțin mai mare, dar da, am 13 ani. De fapt, în mai puțin de cinci luni împlinesc 14.

— Ah, deci ai aproape 14.

— Mda, am crezut că a avut Magda grijă să mă prezinte. De obicei, așa face. Uneori chiar nici nu știi ce zice, am spus chicotind.

— Nu, chiar nu mi-a spus nimic despre tine. Doar mi-a dat facebook-ul tău după ce mi-a zis că veți veni împreună, a adăugat Alex pe un ton serios.

— Bineee. Drăguț telefon! Pot să mă uit?

— Sigur!

I-am luat telefonul de pe masă și m-am uitat puțin la el. Era într-o husă, tip carte, de culoare neagră și părea mai mare decât al meu. De fapt, chiar era mai mare. Ce frumos se vede Candy Crush pe ăsta! mi-am spus în gând.

— E interesant! Îmi place telefonul tău! Acum, dacă tot ai aflat câte ceva despre mine, spune-mi și tu ceva despre tine.

— Am 16 ani, împlinesc 17 în toamnă. Învăț în Sportiv. Am permis. Conduc și îmi place asta.

— E maestru pe șosele, a adăugat Cătălin râzând.

— Stai, stai puțin! Cum adică ai permis? Ce fel de permis? l-am întrebat eu foarte surprinsă.

— Permis auto. Conduc o mașină tip Smart. Oricine poate să o facă după 16 ani.

— Chiar? Ce tare! Nu știam că există așa ceva.

— Da, există! Ce vrei să mai beți? a întrebat el, părând destul de amabil.

— Eu, nimic, mulțumesc! Sucul și cappuccino-ul sunt suficiente. Am uitat să îți spun că îmi place să ascult muzică. Așa că, îmi voi pune căștile, iar voi continuați-vă discuția, nu mă băgați în seamă.

Mi-am scos căștile din geantă, mi le-am fixat în urechi și am dat volumul la maxim. Am închis ochii gândindu-mă la părerea pe care i-o datoram Magdei. Alex părea un tip obișnuit, destul de simplu, chiar de treabă, fără pretenții. Gândindu-mă la principii, dacă el este în Sportiv, cu siguranță nici cartea nu-i prea place și nici aspirații mari nu pare să aibă, iar Magda este fix în aceeași situație, deci s-au găsit. Volumul melodiei a scăzut brusc. Primisem un mesaj.

Măgduța♥: Fată, spune și tu ceva!!

Eu: Ce e?!

Măgduța♥: E tare frumos! Îmi place maxim de el!!

Eu: Și ce să fac eu?

Măgduța♥: Nu știi...

Magda era prietena mea cea mai bună, era omul cu care împărțeam orice, omul în care aveam cea mai mare încredere, omul pe care îl divinizam și omul pentru care aș fi făcut orice... și chiar am făcut. Deși era cu doi ani mai mare ca mine, ne înțelegeam perfect. În ciuda faptului că eram două personalități total opuse, reușeam cumva să ajungem pe aceeași lungime de undă. Ne știam de vreo cinci ani, fusesem vecine, iar după ce s-a mutat, am continuat să ne vedem.

Părinții ei au divorțat de foarte mult timp. A fost despărțită chiar și de sora ei mai mică, Georgiana. Magda a rămas cu taică-su, iar Georgiana, cu maică-sa, dar, de fapt a ajuns să stea cu bunicii de la Botoșani, pentru că

mama ei a plecat în Italia, unde a mai făcut o fetiță, care a ajuns tot la Botoșani. Magda a fost privată de dragostea unei mame și nu a avut cine să o învețe ce este bine și ce nu. Nici taică-su nu a fost un exemplu prea bun. A mai schimbat încă două femei de când l-am cunoscut eu și era genul de bărbat închis, chiar inabordabil. Cumva fusesem afectată de povestea ei și simțeam nevoia de a-i fi aproape. Părinții mei nu prea au avut tangențe cu tatăl Magdei, ba mai mult, nu erau deloc încântați de faptul că aveam o așa relație bună cu Magda și mereu aveam discuții cu ei pe tema aceasta. Când încă eram vecine, orice făcea mama bun, îi duceam și ei și o chemam de fiecare dată când eram singură acasă să mâncăm împreună. Ne-am certat de nenumărate ori, iar la ultima ceartă îmi promisesem să nu mai vorbesc vreodată cu ea pentru că îmi greșise și îmi greșise chiar urât, urât de tot, dar până la urmă, ne-am împăcat. Să fie oare destinul ăla de care se spune că nu te poți da din calea lui?!

Mi-am scos căștile și am zis să mă alătur conversației lor. Râdeau toți.

— De ce râdeți? Spuneți-mi și mie, că vreau și eu să râd! am spus zâmbind.

— Cătălin îmi povestea despre cum conduce Alex, despre cât de catastrofă e! a replicat Magda râzând.

— Eii, nici chiar! Ziceam că uneori face curse prin oraș cu o viteză foarte mare, de am senzația că suntem la raliu, dar în rest e ok. E foarte atent! a adăugat Cătălin.